Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

11 ianuarie 2017*

„Recurs — Acces la documentele instituțiilor — Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 — Articolul 3 — Noțiunea de document — Articolul 2 alineatul (3) — Documente deținute de o instituție — Calificarea informațiilor cuprinse într-o bază de date — Obligația întocmirii unui document inexistent — Absență — Documente existente care pot fi extrase dintr-o bază de date”

În cauza C-491/15 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 18 septembrie 2015,

Rainer Typke, cu domiciliul la Hasbergen (Germania), reprezentat de C. Cortese, avvocato,

recurent

cealaltă parte din procedură fiind:

Comisia Europeană, reprezentată de F. Clotuche-Duvieusart și de B. Eggers, în calitate de agenți,

pârâtă în primă instanță,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din doamna R. Silva de Lapuerta, președinte de cameră, domnii J.-C. Bonichot (raportor), A. Arabadjiev, C. G. Fernlund și S. Rodin, judecători,

avocat general: domnul M. Bobek,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 21 septembrie 2016,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin recursul formulat, domnul Rainer Typke solicită anularea în parte a Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 2 iulie 2015, Typke/Comisia (T-214/13, EU:T:2015:448, denumită în continuare „hotărârea atacată”), în măsura în care, prin această hotărâre, acesta a respins acțiunea sa prin care

* Limba de procedură: engleza.

urmărea anularea deciziei Comisiei din 5 februarie 2013 prin care s-a respins prima sa cerere de acces la documente privind testele de preselecție din cadrul concursului general EPSO/AD/230-231/12 (denumită în continuare „decizia în litigiu”).

Cadrul juridic

2 Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO 2001, L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76) prevede la articolul 1 litera (a):

„Prezentul regulament urmărește:

(a) definirea principiilor, a condițiilor și a limitelor, întemeiate pe rațiuni de interes public sau privat, care cârmuiesc dreptul de acces la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (denumite în continuare «instituții»), prevăzut la articolul 255 din Tratatul CE în vederea garantării unui acces cât mai larg la documente;”

3 Articolul 2 din acest regulament, intitulat „Beneficiarii și domeniul de aplicare”, prevede:

„(1) Orice cetățean al Uniunii și orice persoană fizică sau juridică având reședința sau sediul social într-un stat membru are drept de acces la documentele instituțiilor, sub rezerva principiilor, a condițiilor și a limitelor definite de prezentul regulament.

[…]

(3) Prezentul regulament se aplică tuturor documentelor deținute de o instituție, adică întocmite sau primite de către aceasta și aflate în posesia acesteia, în toate domeniile de activitate ale Uniunii Europene.

(4) Fără a aduce atingere articolelor 4 și 9, documentele devin accesibile publicului fie printr-o cerere scrisă, fie direct, în formă electronică, sau prin intermediul unui registru. […]

[…]”

4 Articolul 3 litera (a) din regulamentul menționat are următorul cuprins:

„În sensul prezentului regulament:

(a) prin «document» se înțelege orice conținut, indiferent de suport (scris pe hârtie sau stocat sub formă electronică, înregistrare sonoră, vizuală sau audiovizuală) privind un subiect referitor la politicile, activitățile și deciziile care țin de competența instituției;”

5 Articolul 4 alineatul (6) din Regulamentul nr. 1049/2001 are următorul cuprins:

„În cazul în care doar o parte a documentului cerut se încadrează într-una sau în mai multe din excepțiile menționate anterior, celelalte părți ale documentului se divulgă.”

6 Potrivit articolului 10 alineatul (1) din acest regulament:

„Accesul la documente se exercită fie prin consultare la fața locului, fie prin eliberarea unei copii, inclusiv, dacă este necesar, a unei copii electronice, în funcție de preferința solicitantului. […]”

Istoricul litigiului și decizia în litigiu

7 Domnul Typke a solicitat Oficiului European pentru Selecția Personalului (denumit în continuare „EPSO”), în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001, acces la un „tabel” care cuprinde o serie de date anonimizate cu privire la testele de preselecție din cadrul concursurilor generale la care participase (procedura GESTDEM 2012/3258).

8 În opinia sa, „tabelul” solicitat trebuia să cuprindă informații privind candidații la anumite concursuri EPSO, întrebările care le-au fost puse, răspunsurile care se cereau și răspunsurile date efectiv, precum și limbile utilizate. Anumite informații, precum identitatea candidaților sau conținutul întrebărilor și al răspunsurilor, urmau să fie înlocuite cu identificatori distincți care să permită punerea lor în relație fără divulgarea conținutului lor concret.

9 Prin decizia din 9 august 2012, EPSO a respins această primă cerere în special pentru motivul că „tabelul” solicitat de recurent nu există.

10 La 21 august 2012, recurentul a adresat Comisiei o cerere de confirmare a accesului, în temeiul articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001. Cu această ocazie, a arătat că prin cererea sa nu urmărea crearea de către EPSO a unui nou document prin fuzionarea unor informații provenite din documente existente, ci accesarea unei serii de documente deținute de EPSO în format electronic, din care să se fi înlăturat orice informații acoperite de una dintre excepțiile de la dreptul de acces prevăzute la articolul 4 din acest regulament.

11 Prin decizia în litigiu, Comisia a respins această cerere de confirmare în special pentru motivul că aceasta viza în realitate obținerea accesului la un document inexistent.

12 În plus, recurentul a adresat EPSO, la 28 decembrie 2012, o a doua cerere de acces la documente (procedura GESTDEM 2013/0068), urmată, la 30 ianuarie 2013, de o cerere de confirmare. În lipsa unei decizii explicite a Comisiei după expirarea termenului prevăzut, recurentul a apreciat că a luat naștere o decizie implicită de refuz.

Acțiunea în fața Tribunalului și hotărârea atacată

13 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 15 aprilie 2013, domnul Typke a introdus o acțiune prin care solicita, pe de o parte, anularea deciziei în litigiu, adoptată în cadrul procedurii GESTDEM 2012/3258, și, pe de altă parte, a deciziei implicite de refuz al accesului la documente cu privire la cea de a doua cerere a sa, adoptată în cadrul procedurii GESTDEM 2013/0068.

14 Prin hotărârea atacată, Tribunalul a constatat că decizia implicită de refuz a fost înlocuită printr-o decizie explicită din 27 mai 2013 și că, prin urmare, nu mai era necesar să se pronunțe asupra fondului acțiunii în măsura în care ea viza această decizie implicită. Cererea reclamantului prin care urmărea extinderea acțiunii sale la decizia explicită din 27 mai 2013, întrucât a fost prezentată după expirarea termenului pentru introducerea acțiunii în anulare împotriva acestei decizii, a fost respinsă de Tribunal ca inadmisibilă.

15 În ceea ce privește concluziile acțiunii îndreptate împotriva deciziei în litigiu, Tribunalul a constatat că cererea de acces nu viza un acces, chiar parțial, la unul sau la mai multe documente existente deținute de EPSO, ci, dimpotrivă, viza crearea de către Comisie a unor noi documente care nu pot fi pur și simplu extrase dintr-o bază de date prin efectuarea unei căutări normale sau de rutină cu ajutorul unui instrument de căutare existent. Pentru aceste motive, Tribunalul a respins acțiunea.

Concluziile părților

16 Prin recursul formulat, domnul Typke solicită Curții:

— anularea hotărârii atacate în măsura în care, prin această hotărâre, Tribunalul a respins acțiunea sa, formulată împotriva deciziei în litigiu;

— anularea hotărârii atacate, în măsura în care prin aceasta recurentul este obligat la plata cheltuielilor de judecată;

— anularea deciziei în litigiu și

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată suportate de recurent în procedura în primă instanță și în recurs.

17 Comisia solicită Curții respingerea recursului și obligarea recurentului la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la cererea de redeschidere a procedurii orale

18 După prezentarea concluziilor avocatului general la 21 septembrie 2016, domnul Typke a solicitat, prin înscrisul depus la grefa Curții la 7 noiembrie 2016, să se dispună redeschiderea fazei orale a procedurii. În susținerea cererii sale, el arată, în esență, că avocatul general a ridicat un argument privind interpretarea noțiunii de document existent în sensul Regulamentului nr. 1049/2001 care nu a făcut obiectul unei dezbateri contradictorii în fața Curții.

19 Trebuie subliniat că Curtea poate oricând să dispună, după ascultarea avocatului general, redeschiderea fazei orale a procedurii, în conformitate cu articolul 83 din Regulamentul de procedură, în special atunci când consideră că nu este suficient de lămurită sau atunci când cauza trebuie soluționată pe baza unui argument care nu a fost pus în discuția părților ori a persoanelor interesate prevăzute la articolul 23 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene (Hotărârea din 28 aprilie 2016, Borealis Polyolefine și alții, C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 și C-391/14-C-393/14, EU:C:2016:311, punctul 40).

20 Această situație nu se regăsește în speță. Astfel, domnul Typke și-a expus, în cursul fazei scrise a procedurii, argumentele privind interpretarea Regulamentului nr. 1049/2001 și a noțiunii de document existent. În acest sens, Curtea consideră, după ascultarea avocatului general, că este suficient de lămurită pentru a statua și că prezenta cauză nu se găsește în situația de a fi soluționată pe baza unor argumente care nu au fost puse în discuție.

21 Având în vedere considerațiile care precedă, Curtea apreciază că nu este necesar să dispună redeschiderea fazei orale a procedurii.

Cu privire la recurs

Cu privire la primul motiv

Argumentația părților

22 Prin intermediul primului motiv, recurentul reproșează Tribunalului că a săvârșit mai multe erori de drept atunci când a statuat că accesul la informațiile pe care le-a solicitat ar echivala cu crearea unui nou document.

23 În primul rând, contrar celor ce reies din cuprinsul punctelor 54 și 58 din hotărârea atacată, ar decurge din cuprinsul punctelor 110, 112, 116 și 118 din Hotărârea din 26 octombrie 2011, Dufour/BCE (T-436/09, EU:T:2011:634), că o bază de date relațională normalizată, precum cea care cuprinde informațiile solicitate de recurent, trebuie considerată un document unic. În consecință, Tribunalul ar fi săvârșit o eroare atunci când a făcut distincție între informațiile cuprinse într-o bază de date și documentele care pot fi extrase din aceasta.

24 Ar decurge din cuprinsul punctelor 93, 94, 108 și 109 din aceeași hotărâre că noțiunea de document în sensul Regulamentului nr. 1049/2001 include și orice fișier individual, precum și fiecare ocurență a conținutului acestuia aflată într-o bază de date. De asemenea, orice combinație de date extrase din diferite fișiere ar reprezenta un document, întrucât orice căutare este posibilă într-o bază de date normalizată.

25 În al doilea rând, la punctele 68-70 din hotărârea atacată, Tribunalul ar fi dat o interpretare eronată noțiunii de document existent în sensul Regulamentului nr. 1049/2001. Astfel, reiese din cuprinsul punctului 150 din Hotărârea din 26 octombrie 2011, Dufour/BCE (T-436/09, EU:T:2011:634), că orice cerere de acces la informațiile cuprinse într-o bază de date ar viza un „document existent” în sensul articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001, cu condiția ca această căutare necesară să poată fi efectuată cu ajutorul „instrumentelor de căutare puse la dispoziție” pentru această bază de date.

26 În cazul unei baze de date relaționale normalizate, instrumentele de căutare puse la dispoziție ar fi sistemele de gestiune care răspund la interogări scrise în limbajul de interogare structurat *(Structured Query Language)* (denumite în continuare „interogările SQL”). Acestea ar fi întrebări pentru căutare pe care utilizatorul le poate formula în modul dorit. Prin urmare, Tribunalul ar fi statuat în mod eronat că formularea unei interogări SQL care nu este deja utilizată pentru gestiunea unei baze de date echivalează cu programarea unui nou instrument de căutare care nu este, așadar, „pus la dispoziție” în sensul Hotărârii din 26 octombrie 2011, Dufour/BCE (T-436/09, EU:T:2011:634).

27 Astfel, Tribunalul ar fi concluzionat în mod eronat că respectivele căutări normale sau de rutină în sensul punctului 153 din hotărârea menționată sunt cele efectuate cu ajutorul unor interogări SQL preprogramate.

28 În al treilea și ultimul rând, interpretarea dată de Tribunal noțiunii „document existent” ar putea lipsi Regulamentul nr. 1049/2001 de efect util. Astfel, accesul la toate informațiile pentru care nu există o interogare SQL preprogramată ar fi exclus. Prin urmare, instituțiile ar putea fi tentate să ascundă documente electronice, în special prin împărțirea lor în mai multe fragmente care nu ar putea fi găsite cu ajutorul interogărilor SQL preprogramate. În plus, întrucât instituțiile ar fi împiedicate să utilizeze noi interogări SQL, ar fi dificil să se oculteze în mod automatizat date acoperite de una sau de mai multe dintre excepțiile prevăzute la articolul 4 din acest regulament, precum datele cu caracter personal.

29 Comisia solicită respingerea primului motiv.

Aprecierea Curții

30 Desigur, o bază de date electronică este susceptibilă să permită extragerea oricărei informații pe care o conține. Totuși, posibilitatea ca un document să fie creat pornind de la o astfel de bază nu permite să se concluzioneze că acest document trebuie calificat drept document existent în sensul Regulamentului nr. 1049/2001.

31 Astfel, Curtea a statuat deja că dreptul de acces la documentele instituțiilor nu se referă decât la documentele existente și aflate în posesia instituției în cauză și că Regulamentul nr. 1049/2001 nu poate fi invocat pentru a obliga o instituție să creeze un document care nu există (a se vedea în acest sens Hotărârea din 2 octombrie 2014, Strack/Comisia, C-127/13 P, EU:C:2014:2250, punctele 38 și 46). Prin urmare, astfel cum a constatat în mod întemeiat Tribunalul la punctul 55 din hotărârea atacată, o cerere de acces care ar determina Comisia să creeze un document nou, fie și pe baza unor elemente care figurează deja în documente existente și deținute de aceasta, depășește cadrul Regulamentului nr. 1049/2001.

32 Tribunalul a examinat, așadar, în mod întemeiat, în special la punctele 56-59 din hotărârea atacată, măsura în care extragerea informațiilor cuprinse într-o bază de date electronică permite generarea unui document existent și nu echivalează cu crearea unui nou document.

33 Este necesar totuși să se arate că, în ceea ce privește documentele de natură statică, în special pe suport de hârtie sau sub forma unui simplu fișier electronic, este suficient să se verifice existența suportului și a conținutului său pentru a determina dacă un document există.

34 În schimb, natura dinamică a bazelor de date electronice nu este compatibilă cu o asemenea manieră de a proceda din moment ce un document care poate fi generat foarte ușor pornind de la informații deja conținute într-o bază de date nu este neapărat un document existent în sensul propriu al termenului, după cum a arătat avocatul general la punctul 46 din concluzii.

35 Prin urmare, în ceea ce privește bazele de date electronice, distincția dintre un document existent și un document nou trebuie realizată pe baza unui criteriu adaptat la specificitățile tehnice ale acestor baze și conform obiectivului Regulamentului nr. 1049/2001, care vizează, astfel cum reiese din considerentul (4) și din articolul 1 litera (a) din acesta, „garant[area] unui acces cât mai larg la documente”.

36 Este cert că, în funcție de structură și în limitele programării lor, informațiile pe care le cuprind bazele de date electronice pot fi regrupate, conectate și prezentate în diferite moduri cu ajutorul limbajelor de programare. Totuși, programarea și gestiunea informatică a unor asemenea baze de date nu se numără printre operațiunile efectuate în cadrul utilizării curente de către utilizatorii finali. Astfel, aceștia din urmă accesează informațiile cuprinse într-o bază de date utilizând instrumente de căutare preprogramate. Aceste instrumente le permit să realizeze cu ușurință operațiuni standardizate în scopul afișării informațiilor de care au nevoie în mod obișnuit. În acest cadru, în principiu, nu este necesară o investiție substanțială din partea lor.

37 În aceste condiții, trebuie calificate drept document existent toate informațiile care pot fi extrase dintr-o bază de date electronică în cadrul utilizării sale curente cu ajutorul instrumentelor de căutare preprogramate, chiar dacă aceste informații nu au fost încă afișate în această formă sau nu au făcut niciodată obiectul unei căutări de către agenții instituției.

38 Prin urmare, pentru a îndeplini cerințele Regulamentului nr. 1049/2001, instituțiile pot fi obligate să alcătuiască un document pornind de la informațiile cuprinse într-o bază de date, cu utilizarea instrumentelor de căutare existente.

39 În schimb, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 47 din concluzii, trebuie considerată un document nou, iar nu un document existent, orice informație a cărei extragere dintr-o bază de date necesită o investiție substanțială.

40 Prin urmare, orice informație a cărei obținere necesită o modificare, fie a organizării unei baze de date electronice, fie a instrumentelor de căutare puse la dispoziție pentru extragerea informațiilor, trebuie calificată drept document nou.

41 Contrar susținerilor recurentului, o astfel de interpretare a noțiunii de document existent nu numai că nu lipsește Regulamentul nr. 1049/2001 de efectul său util, ci și corespunde obiectivului acestui regulament de a garanta publicului un acces cât mai larg cu putință la documentele instituțiilor. În acest sens, solicitanții de acces la informațiile cuprinse într-o bază de date beneficiază în principiu de acces la aceleași informații ca și cele la care au acces agenții instituțiilor.

42 Recurentul susține, de asemenea în mod eronat, că aceeași interpretare a noțiunii de document existent ar lipsi instituțiile de posibilitatea de a oculta, cu ajutorul unor noi interogări SQL, datele acoperite de una sau de mai multe dintre excepțiile prevăzute la articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001 în scopul de a acorda un acces parțial la un document.

43 În acest context, recurentul contestă faptul că trebuie să se realizeze o distincție între, pe de o parte, criteriile care permit să se stabilească dacă o cerere de acces vizează un document existent și, pe de altă parte, modalitățile tehnice de comunicare a unui astfel de document. În cazul în care un document solicitat este existent, instituțiile au posibilitatea de a recurge la orice mijloc tehnic pentru a oculta, la nevoie, anumite date.

44 În plus, în ceea ce privește susținerea recurentului potrivit căreia instituțiile ar putea ascunde documente electronice, este necesar să se constate că posibilitatea abstractă ca un document să fie șters sau distrus privește în aceeași măsură atât documentele care se află pe un suport fizic, cât și pe cele generate prin extragere dintr-o bază de date.

45 Pe baza ansamblului considerațiilor care precedă, este necesar să se examineze susținerea recurentului potrivit căreia Tribunalul, la punctele 68-70 din hotărârea atacată, ar fi săvârșit erori în cadrul calificării juridice a documentului vizat de cererea de acces în procedura GESTDEM 2012/3258.

46 Reiese din cuprinsul punctului 67 din hotărârea atacată că baza de date respectivă permite extragerea informațiilor prin utilizarea unor interogări SQL și că recurentul nu a contestat în fața Tribunalului faptul că accesul la combinația de date vizată de cererea sa presupune o activitate de programare informatică, respectiv elaborarea de noi interogări SQL.

47 Având în vedere considerațiile care figurează la punctele 31-40 din prezenta hotărâre, Tribunalul nu a săvârșit nicio eroare atunci când a statuat la punctul 68 din hotărârea atacată că operațiunile pe care le-ar implica programarea unor noi interogări SQL nu pot fi asimilate unei căutări normale sau de rutină în baza de date vizată, efectuată cu ajutorul instrumentelor de căutare care se găsesc la dispoziția Comisiei pentru această bază de date și că, în consecință, informațiile solicitate ar fi necesitat crearea unui document nou.

48 Pentru aceleași motive, Tribunalul nu a săvârșit nicio eroare atunci când a statuat, la punctele 69 și 70 din hotărârea atacată, că, în speță, instrumentele de căutare care se află la dispoziția Comisiei pentru baza de date în cauză sunt interogările SQL preprogramate.

49 Având în vedere cele constatate la punctele anterioare din prezenta hotărâre, trebuie să se respingă ca inoperant argumentul recurentului potrivit căruia, la punctele 54 și 58 din hotărârea atacată, Tribunalul ar fi stabilit în mod eronat o distincție între, pe de o parte, informațiile cuprinse într-o bază de date și, pe de altă parte, documentele care pot fi extrase din aceasta.

50 În lumina celor ce precedă, este necesar să se respingă primul motiv.

Cu privire la al doilea motiv

Argumentația părților

51 Prin intermediul celui de al doilea motiv, recurentul consideră că concluzia Tribunalului de la punctul 80 din hotărârea atacată, potrivit căreia cererea sa nu vizează documente existente, se bazează pe mai multe premise eronate.

52 În primul rând, el susține că, la punctele 61, 67 și 73 din hotărârea atacată, Tribunalul a denaturat faptele. Potrivit recurentului, cererea sa viza de fapt documente existente, întrucât privea accesul la totalitatea documentelor, în format electronic, care îi permiteau să reconstruiască un tabel. În schimb, nu ar fi solicitat crearea unui astfel de tabel și, prin urmare, cererea sa nu ar fi pretins nicio selectare de date. Recurentul ar fi propus folosirea unor interogări SQL doar pentru facilitarea tratării acestei cereri.

53 În orice caz, comunicarea fișelor individuale privind rezultatele adresate de EPSO candidaților care au trecut teste ar fi permis recurentului să creeze tabelul respectiv.

54 În al doilea rând, recurentul arată că, la punctele 58, 66 și 68 din hotărârea atacată, Tribunalul a stabilit în mod eronat că cererea sa de acces vizează informații structurate după o clasificare care nu este cea prevăzută în baza de date respectivă.

55 Astfel, contrar constatărilor Tribunalului de la punctele 62 și 63 din hotărârea atacată, baza de date în cauză ar fi structurată în peste 500 de tabele normalizate și ar permite orice căutare, inclusiv pe cea solicitată de recurent, fără nicio operațiune complexă. Pe de altă parte, fiecare câmp din tabelele unei baze de date normalizate ar fi asociat unui identificator unic. În consecință, orice parametru al cererii recurentului ar putea fi reprezentat de un astfel de identificator fără a fi necesar să se divulge conținutul câmpului respectiv.

56 În al treilea și ultimul rând, recurentul susține că, la punctele 66 și 67 din hotărârea atacată, Tribunalul a denaturat probele. Pe de o parte, acesta s-ar fi întemeiat în mod eronat pe o prezumție de legalitate a declarației Comisiei potrivit căreia documentele solicitate nu există. Recurentul ar fi contestat această declarație, care este contrazisă chiar de natura bazei de date în cauză. Pe de altă parte, reiese cu claritate din cererea de acces că aceasta poate fi îndeplinită acordând recurentului acces la documentele relevante existente.

57 Comisia solicită respingerea celui de al doilea motiv.

Aprecierea Curții

58 Rezultă dintr-o jurisprudență constantă a Curții că aprecierea de către Tribunal a faptelor din cauza cu care este sesizat nu constituie o chestiune de drept care să fie supusă controlului Curții, cu excepția cazului în care constatările Tribunalului sunt afectate de o eroare materială sau de o denaturare care să reiasă în mod vădit din înscrisurile din dosar.

59 Or, argumentele recurentului privind o analiză eronată efectuată de Tribunal și referitoare la obiectul cererii sale de acces la documente, la disponibilitatea informațiilor solicitate, la calitatea și la organizarea informațiilor disponibile, la capacitatea instrumentelor de căutare existente cu ajutorul cărora se poate da curs cererii sale, precum și, respectiv, la întinderea operațiunilor pe care ar fi trebuit să le efectueze Comisia pentru a răspunde pozitiv cererii sale urmăresc să conteste aprecierile factuale realizate de Tribunal, fără a demonstra vreo denaturare a înscrisurilor dosarului. Prin urmare, aceste argumente sunt inadmisibile.

60 În consecință, este necesar să se respingă cel de al doilea motiv.

61 Rezultă din ansamblul considerațiilor care precedă că recursul trebuie respins în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

62 Potrivit articolului 184 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții, atunci când recursul nu este fondat, Curtea se pronunță asupra cheltuielilor de judecată.

63 Potrivit articolului 138 alineatul (1) din același regulament, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din acesta, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

64 Întrucât Comisia a solicitat obligarea domnului Typke la plata cheltuielilor de judecată, iar acesta din urmă a căzut în pretenții, se impune obligarea sa la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară și hotărăște:

1) Respinge recursul.

2) Îl obligă pe domnul Rainer Typke la plata cheltuielilor de judecată.

Semnături